

Krista Hainer

Mali popotnik

Ilustrirala Elda Piščanec.

Komaj je palček Zvedavček poskočil s postelje, že je pogledal skozi okno in veselo vzkliknil: „Kakšen lep dan! Kar napravim se in pojdem pogledat po svetu, kaj ljudje delajo.“

Oblekel se je, si obul visoke škornje, si urezal krivo palico v bližnjem jagodovem grmu in se odpravil na pot.

Hodil je celo uro, druge pol in je došel v gozd. Po tleh je rasel zelen mah. Palček Zvedavček je stopal po njem in se čudil: „Jej, kake velike rastline so to! Prav do vratu mi segajo!“ Sredi mahu je rastle vijoličasta zvončnica. Palček jo je ogledal in vzkliknil: „Sveta nebesa, kakšno drevo! Menda sega prav v nebo. In na vrhu visi velikanski zvon. Če bi ga mogel potegniti, bi zazvonilo, da bi odmevalo po širni zemlji.“

Nato je zašel na ozko stezico, ki so jo bile izgledile mravlje. Palček je junaško stopal po njej in sam pri sebi govoril: „To ti je cesta! Kako je široka! Dva para konj bi se lahko izognila na njej, pa še bi bilo na vsaki strani prostora za deset palčkov.“

Po stezici je došel do mravljišča. Mravlje so urno begale na vse strani. Palček jih je nekaj časa gledal, nato je zmajal z glavo in mrmral: „Kar v glavi se mi meša, takšen živžav vlada v tem mestu. Kaj pravim, mestu! To ni mesto, cela država je to. Še zmešalo se mi bo, če bom dolgo opazoval to življenje. Tudi varno se mi ne zdi tole postopanje okrog mravelj. Gorje mi, če se ujeze in se spravijo nadme!“

Šel je znova na pot in okoli poldneva zagledal velikega gobana. „Joj, kakšna streha!“ je palček sklepal roki. „To ti je imenitna senca, to! V njej se bom lahko počil.“

Usedel se je v senco, si obrisal znojno čelo in se razgledal naokrog. Poleg gobana je rastle lepa rdeča jagoda. Palček se je razveselil: „Kakor nalašč bo zame. Pošteno sem že lačen, kar po želodcu mi kruli.“ Pojedel je četrtinko jagode, se obliznil okrog ust in rekel: „Imenitno mi je teknila, to sem se najedel!“ Na bližnjem listu se je bleščala rosna kapljica. Palček jo je polovico popil, se pogladil po trebuščku, cmoknil z jezičkom in rekel: „Imenitno sem se odtešal. Tako sit že dolgo časa nisem bil. Zdaj bom pa zopet pri moči, da nadaljujem svojo pot.“

Tedaj je zagledal nad seboj zelenega pajka, ki je spredal svojo mrežo od bilke do bilke. Palček Zvedavček se je prestrašil. „Kakšna strašna zver!“ je ves obupan zaklical. „To mora biti najmanj zmaj ali divja pošast.“ Vzel je pot pod noge in zbežal preko gozda, kar mu je sapa dala.

Bežal je in bežal, pa je zgrešil pot. Vse popoldne je taval po gozdu, na večer pa se je truden sesedel na vejico zimzelena in tarnal: „Joj, jaz revček, kako bom našel pot do doma! Ali naj sam prenočujem v divjem gozdu, kjer me bodo pošasti in zماji požrli!“ In debele solze so mu tekle po licih.

Tedaj je priletela mimo mala kresničica. Zasmilil se ji je drobni možiček, ki je tako mило jokal, pa ga je pobarala: „I kaj pa jokaš?“ „Kaj bi ne jokal?“ je tožil palček, „zjutraj sem odšel z doma po svetu pogledat, kaj ljudje delajo, pa sem zgrešil pot in zdaj ne znam domov. Moral bom ostati vso noč v gozdu, kjer me bodo zماji in pošasti požrle. Uuuu, tako se bojim!“

„Joj, revček,“ se je palček zasmilil črni muhi. „Čakaj, pokažem ti jaz pot domov. Samo lučko še prej prižgem, da nama bo svetila v temi.“

Vzela je kresilni kamen in gobo, si prižgala lučko in si jo privezala okoli pasu. Potem pa je rekla: „Zdaj pa kar za menoj, prijateljček, kmalu bova doma!“

Prijela je palčka za roko in skupaj sta stopala skozi gozd. Kmalu sta dospela do tratice, kjer je bil palček doma. Ves vesel je smuknil v hiško in se kresnički lepo zahvalil. Ko je kresnička odletela, se je zleknil na posteljo in se zadovoljno oddahnil: „Saj pravim, nikoli več ne pojdem po svetu gledat, kaj ljudje delajo. Zdaj sem doma in doma ostanem, zakaj na svetu je že lepo, doma pa je najlepše!“

